

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY
DNR-5.730.18.2020.KS

Warszawa, 29 października 2020 r.

DECYZJA NR DNR-2/248/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, 695 i 1298) oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) po rozpatrzeniu odwołania Krzysztofa Tekli prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPH TEKLA Krzysztof Tekla w Strumieniu z 18 sierpnia 2020 r. od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 31 lipca 2020 r., wymierzającej temu przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 4 918,17 zł z tytułu niedopełnienia w przypadku kotła grzewczego do podgrzewania wody TEKLA typ : DRACO BIO COMPACT 23 FII obowiązku określonego w art. 3 ust. 1 lit. c rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz. Urz. UE. L. 193 z dnia 21 lipca 2015 r., s. 43) oraz w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. UE L 198/1 z 28.07.2017), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

Pismem z 31 sierpnia 2020 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) odwołanie Krzysztofa Tekli prowadzącego działalność gospodarczą pod

firmą PPH TEKLA Krzysztof Tekla w Strumieniu z 18 sierpnia 2020 r. od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 31 lipca 2020 r. W zaskarżonej decyzji organ I instancji wymierzył Krzysztofowi Tekli prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą PPH TEKLA Krzysztof Tekla w Strumieniu karę pieniężną w wysokości 4 918,17 zł za niedopełnienie obowiązku dostarczenia karty produktu do wprowadzonego do obrotu wyrobu – kotła grzewczego do podgrzewania wody TEKLA typ : DRACO BIO COMPACT 23 FII.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej od 13 do 22 listopada 2019 r. w ofercie handlowej stwierdzono m.in. kocioł grzewczy do podgrzewania wody TEKLA typ : DRACO BIO COMPACT 23 FII (dalej jako „kocioł”).

W wyniku kontroli ustalono, że dostawca kotła przedsiębiorca Krzysztof Tekla prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPH TEKLA Krzysztof Tekla w Strumieniu niedopełnił obowiązku określonego w art. 3 ust. 1 lit. c rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z dnia 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz. Urz. UE. L. 193 z dnia 21 lipca 2015 r., s. 43) (dalej jako „rozporządzenie delegowane 2015/1187”), zgodnie z którym od 1 kwietnia 2017 r. dostawcy wprowadzający do obrotu lub użytkowania kotły na paliwo stałe dopilnowują, aby dla każdego kotła na paliwo stałe dostarczona była karta produktu zgodnie z pkt 1 załącznika IV, a dla każdego kotła na paliwo stałe przeznaczonego do użytkowania w zestawach zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne dostarczona była druga karta produktu zgodnie z pkt 2 załącznika IV oraz w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz. U. UE L 198/1 z 28.07.2017) (dalej jako „rozporządzenie 2017/1369”), który stanowi, że dostawcy zapewniają, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi.

W związku z powyższymi ustaleniami, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził postępowanie w sprawie nałożenia na dostawcę kary pieniężnej za niedopełnienie obowiązku dostarczenia karty produktu do wyrobu wprowadzonego do obrotu i decyzją z 14 kwietnia 2020 r. na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 14 września 2020 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r., poz. 378), (dalej jako „ustawa o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią”) nałożył na stronę postępowania karę pieniężną w minimalnej wysokości tj. jednokrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej ustaloną na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 11 lutego 2020 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce. Od decyzji tej strona postępowania złożyła odwołanie do Prezesa UOKiK, w wyniku rozpatrzenia którego organ odwoławczy decyzją nr DNR-2/114/2020 z 15 czerwca 2020 r. uchylił zaskarżoną decyzję w całości i przekazał sprawę Wielkopolskiemu Wojewódzkiemu Inspektorowi Inspekcji Handlowej do ponownego rozpatrzenia. Uzasadniając swoją decyzję, Prezes UOKiK wskazał organowi I instancji, że powinien ustalić, czy w sprawie nie zaistniały przesłanki do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, a w szczególności ustalić: czas trwania naruszenia, zasięg naruszenia, liczbę podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia oraz czy strona nie została już ukarana za ten sam czyn.

Pismem z 8 lipca 2020 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej powiadomił stronę postępowania o wszczęciu postępowania administracyjnego, które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji.

W dniu 24 sierpnia 2020 r. do Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej wpłynęło odwołanie Krzysztofa Tekli prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PPH TEKLA Krzysztof Tekla w Strumieniu od wskazanej wyżej decyzji. W złożonym odwołaniu strona postępowania wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania, względnie o zmianę decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary administracyjnej.

Przekazując odwołanie Prezesowi UOKiK, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej stwierdził, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie i ustosunkował się do postawionych przez stronę postępowania zarzutów.

Prezes UOKiK pismem z 17 września 2020 r. poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego

udział w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akta sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. W tym samym piśmie zwrócił się do strony postępowania o odniesienie się do podniesionych w odwołaniu kwestii i przekazanie dowodów na ich poparcie. Strona postępowania nie ustosunkowała się do pisma Prezesa UOKiK – nie przekazała żądanych informacji, m.in. dotyczących wyjaśnienia podstaw do twierdzenia, że łącząca ją z kontrolowanym przedsiębiorcą umowa magazynu zewnętrznego odpowiada w istocie umowie przechowania, naruszenia umowy w zakresie przechowywania kotła, a także uzasadnienia zarzutu nieustalenia przez organ I instancji początku trwania naruszenia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, określonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), w postępowaniach administracyjnych w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, a organem wyższego stopnia – Prezes UOKiK. W związku z powyższym, od rozstrzygnięć wydanych przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w formie decyzji przysługuje odwołanie do Prezesa UOKiK.

Odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, za pośrednictwem organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Strona postępowania wniosła odwołanie w ustawowym terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony. Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcia jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego, a przede wszystkim zasada prawdy obiektywnej

i zasada dwuinstancyjności. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ I instancji.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest ustalenie, czy rozstrzygnięcie zawarte w decyzji Wielopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 31 lipca 2020 r. było prawidłowe zarówno pod względem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia celowości i słuszności.

Podstawą do wydania przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej zaskarżonej decyzji był art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią. Zgodnie z nim, karze pieniężnej podlega ten, kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1-3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c-e rozporządzenia 2017/1369, lub obowiązków, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2.

Powyższy przepis obliguje organ kontrolujący (w rozpatrywanej sprawie Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej) do nałożenia kary pieniężnej w przypadku niedopełnienia przez dostawcę obowiązku, określonego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369. Art. 3 ust. 1 wskazanego rozporządzenia nakłada obowiązek zapewnienia, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c rozporządzenia delegowanego 2015/1187, od dnia 1 kwietnia 2017 r. dostawcy wprowadzający do obrotu lub użytkowania kotły na paliwo stałe, w tym kotły włączone do zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne, dopilnowują, aby dla każdego kotła na paliwo stałe dostarczona była karta produktu zgodnie z pkt 1 załącznika IV, a dla każdego kotła na paliwo stałe przeznaczonego do użytkowania w zestawach zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne dostarczona była druga karta produktu zgodnie z pkt 2 załącznika IV.

Rozpatrując sprawę ponownie, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności rozważył podniesione we wniesionym przez stronę postępowania odwołaniu zarzuty.

Ad. zarzut 1. Naruszenie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią w zw. z art. 3 ust. 1 oraz art. 2 ust. 8 rozporządzenia 2017/1369 poprzez stwierdzenie naruszeń obowiązków dostawcy wobec produktu (kotła) który nie został jeszcze wprowadzony do obrotu i wymierzenie kary administracyjnej.

Będący przedmiotem postępowania kocioł został skontrolowany w trakcie kontroli przedsiębiorcy, z którym strona postępowania zawarła umowę określoną jako „umowa magazynu zewnętrznego”. W opinii strony postępowania, umowa ta stanowi w istocie umowę przechowania i nie zobowiązuje do oferowania kotłów do sprzedaży, w tym nie uprawnia przechowawcy kotłów do ich eksponowania potencjalnym klientom. Na tej podstawie strona postępowania dowodzi, że skontrolowany kocioł nie został wprowadzony do obrotu w rozumieniu art. 2 ust. 8 rozporządzenia 2017/1369.

Ustosunkowanie się do postawionego zarzutu w pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga termin „wprowadzenie do obrotu”. Zgodnie z art. 2 pkt 8 rozporządzenia 2017/1369, wprowadzenie do obrotu oznacza pierwsze udostępnienie produktu na rynku Unii Europejskiej. Zgodnie z Zawiadomieniem Komisji „Niebieski przewodnik – wdrażanie unijnych przepisów dotyczących produktów” (Dz. Urz. UE C 272 s. 1), produkt zostaje wprowadzony do obrotu w rozumieniu unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego w chwili jego pierwszego udostępnienia na rynku unijnym. Działanie to jest zarezerwowane dla producenta lub importera, tj. producent lub importer to jedyne podmioty gospodarcze, które wprowadzają produkty do obrotu. Kiedy producent lub importer po raz pierwszy dostarcza produkt do dystrybutora lub użytkownika, takie działanie jest zawsze nazywane w kontekście prawnym „wprowadzeniem do obrotu”. Wprowadzenie produktu do obrotu wymaga złożenia oferty zawarcia lub umowy (pisemnej lub ustnej) pomiędzy dwoma lub kilkoma osobami prawnymi lub fizycznymi w zakresie przeniesienia tytułu własności, posiadania lub innego prawa własności związanego z danym produktem po zakończeniu etapu produkcji. Takie przeniesienie może odbyć się za opłatą lub bezpłatnie. Nie wymaga fizycznego przekazania produktu.

Analiza umowy która znajduje się w aktach postępowania wskazuje, że stanowisko strony postępowania zgodnie z którym skontrolowany kocioł nie został wprowadzony do obrotu nie jest uzasadnione. Przede wszystkim należy przypomnieć, że przez umowę przechowania przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie niepogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie (art. 835 Kodeksu cywilnego). Z treści umowy zawartej

przez stronę postępowania wynika natomiast, że jej przedmiotem jest obsługa magazynu fabrycznego, polegająca na przechowaniu towarów stanowiących własność strony postępowania (zwaną w umowie Sprzedawcą), do czasu ich zbycia przez kontrolowanego przez Inspekcję Handlową przedsiębiorcę (zwanego w umowie Usługodawcą), działającego we własnym imieniu, ostatecznym odbiorcom. Ponadto, z treści umowy wynika, że Usługodawca dysponuje towarem, który znajduje się w magazynie, w szczególności celem jego dalszej odsprzedaży w imieniu własnym dalszym odbiorcom (§ 2 pkt 6). Zgodnie natomiast z pkt 7 wskazanego paragrafu umowy, w przypadku wydania towaru z magazynu, Sprzedawca wystawi fakturę VAT na Usługodawcę, na zasadach określonych w zawartej wcześniej umowie handlowej. Podkreślenia wymaga, że w toku postępowania odwoławczego Prezes UOKiK po zapoznaniu się z umową zwrócił się do strony postępowania o uzasadnienie prezentowanego w odwołaniu stanowiska, nie uzyskał jednak odpowiedzi. W ocenie Prezesa UOKiK nie ulega wątpliwości, że stroną postępowania z przedsiębiorcą skontrolowanym przez Inspekcję Handlową nie łączyła umowa przechowania, a zakwestionowany przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej kocioł został wprowadzony do obrotu, w związku z czym mógł być przedmiotem kontroli.

Ad. zarzut 2. Naruszenie art. 105 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 z późn. zm.), dalej jako „Kodeks postępowania administracyjnego” w zw. z art. 12 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią w zw. z art. 15 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), dalej jako „ustawa o Inspekcji Handlowej” oraz art. 51 ust. 1 ustawy - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r., poz. 1292 z późn. zm.), dalej jako „Prawo przedsiębiorców” poprzez skontrolowanie strony bez formalnego postępowania kontrolnego, co skutkowało naruszeniem gwarancji kontrolowanego przedsiębiorcy określonych w art. 50 – 65 Prawa przedsiębiorców.

Strona postępowania twierdzi, że została skontrolowana bez formalnego postępowania kontrolnego. Z akt kontroli Wielkopolskiego Wojewódzkiego w sposób bezsporny wynika jednak, że kocioł grzewczy do podgrzewania wody TEKLA typ : DRACO BIO COMPACT 23 FII został skontrolowany w trakcie kontroli przeprowadzonej przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej u innego podmiotu. W związku z tym,

ewentualne zarzuty dotyczące naruszenia praw kontrolowanego nie przysługują stronie postępowania.

Pomimo tego, że strona postępowania nie była podmiotem kontrolowanym i nie służyła jej prawa przysługujące kontrolowanemu, a tym samym Inspekcja Handlowa nie mogła naruszyć jej praw, Prezes UOKiK postanowił odnieść się do podniesionych przez nią zastrzeżeń.

Art. 12 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią stanowi, że kontrola może być prowadzona u dostawcy lub sprzedawcy. Zgodnie z art. 2 pkt 13 rozporządzenia 2017/1369 przez „sprzedawcę” należy rozumieć sprzedawcę detalicznego lub inną osobę fizyczną lub prawną, która oferuje na sprzedaż, wynajmuje lub oferuje w sprzedaży ratalnej lub wystawia produkty klientom lub instalatorom w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie. W świetle umowy, łączącej stronę postępowania z kontrolowanym przez Inspekcję Handlową przedsiębiorcą, Prezes UOKiK nie ma wątpliwości, że jest on sprzedawcą w rozumieniu art. 2 pkt 13 rozporządzenia 2017/1369, mieści się więc w katalogu podmiotów, które mogą być kontrolowane.

Prezes UOKiK nie dopatrył się także naruszenia przez organ I instancji art. 15 ust. 1 i 2 ustawy o Inspekcji Handlowej ani też art. 51 ust. 1 Prawa przedsiębiorców. Z protokołu kontroli wynika, że kontrolowany przedsiębiorca osobiście uczestniczył w kontroli i podpisał protokół, nie wnosząc do niego zastrzeżeń. W związku z tym, że strona postępowania nie wyjaśniła, na czym polegało w jej ocenie naruszenie przez organ I instancji art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, nie jest możliwe odniesienie się do tego zarzutu.

Ad. zarzut 3. Naruszenie art. 17 ust. 4 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią w zw. z art. 64 ust. 1 i 3, art. 65-71 oraz art. 73 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku poprzez wymierzenie kary stronie postępowania, która jednak nie była kontrolowanym przedsiębiorcą.

Przywołany przez stronę postępowania art. 17 ust. 4 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią stanowi, że kary pieniężne wymierza, w drodze decyzji, organ kontrolujący. Zgodnie natomiast z art. 13 ust. 1 tej ustawy, do prowadzenia kontroli stosuje się odpowiednio przepisy art. 64 ust. 1 i 3, art. 65 - 71 oraz art. 73 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku

(Dz.U. z 2019 r. poz. 544 z późn. zm.), dalej jako „ustawa o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku”.

Powołując się na wskazane przepisy strona postępowania dowodzi, że wszczęcie wobec niej postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie protokołu kontroli prowadzonej wobec innego przedsiębiorcy jest pozbawione podstawy prawnej.

Prezentowane przez stronę postępowania stanowisko nie znajduje oparcia w przepisach prawa, w szczególności tych, na które powołuje się strona postępowania.

Żaden z przywołanych w omawianym zarzucie przepisów prawa nie uzasadnia uznania za prawidłowego poglądu, że tylko przedsiębiorca który był podmiotem kontrolowanym i w trakcie kontroli którego stwierdzono naruszenia przepisów prawa był następnie stroną postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Takie podejście oznaczałoby, że każda kontrola u sprzedawcy, w toku której stwierdzono naruszenia obowiązków dostawcy musiałaby skutkować otwarciem kolejnej kontroli, tym razem u dostawcy (celem której byłaby kontrola tego samego produktu). Jest to w sposób oczywisty nieuzasadnione i nieracjonalne.

Jednocześnie Prezes UOKiK zauważa, że strona postępowania nie wyjaśniła, w jaki sposób w jej opinii organ I instancji naruszył art. 13 ust. 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią oraz art. 64 ust. 1 i 3, art. 65 - 71 oraz art. 73 ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, co uniemożliwia odniesienie się do tego zarzutu. Niemniej jednak należy ponownie zauważyć, że przepisy te dotyczą postępowania kontrolnego, które – w niniejszej sprawie – było prowadzone w stosunku do innego podmiotu niż strona postępowania.

Należy także podkreślić, że z akt postępowania wynika jednoznacznie, że organ I instancji powiadomił stronę postępowania o wszczęciu postępowania administracyjnego i o przysługujących jej prawach, w tym o prawie do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym i prawem do wypowiedzenia się. Strona postępowania z tych praw skorzystała. Nie można więc uznać, że strona postępowania nie mogła ustosunkować się do zgromadzonych w toku kontroli dowodów czy wnieść zastrzeżeń do jej wyników, nawet pomimo tego, że nie była stroną postępowania kontrolnego.

Ad. zarzut 4. Naruszenie art. 53 ust. 3 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 75 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez oparcie decyzji o dowody przeprowadzone z naruszeniem przepisów o prowadzeniu kontroli przedsiębiorcy.

Art. 53 Prawa przedsiębiorców stanowi, że ustalenia kontroli zamieszcza się w protokole kontroli. Artykuł ten nie ma ust. 3, w związku z czym postawiony zarzut jest niezrozumiały, co uniemożliwia ustosunkowanie się do niego przez organ odwoławczy. Zgodnie z art. 75 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. Prezes UOKiK nie dopatrył się w działaniach I instancji naruszenia wskazanego przez stronę postępowania przepisu Kodeksu postępowania administracyjnego, a w szczególności nie można mu zarzucić niedopuszczenie jakiegokolwiek dowodu. W toku postępowania pierwszoinstancyjnego jego strona miało prawo wypowiadać się co do zgromadzonych dowodów i przedstawić swoje stanowisko, z którego to prawa skorzystała. W opinii Prezesa UOKiK, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej nie naruszył także żadnych przepisów określających zasady prowadzenia kontroli, co zostało już wcześniej omówione.

Ad. zarzut 5. Naruszenie art. 5 ust. 3 rozporządzenia 2017/1369 poprzez obarczenie karą administracyjną dostawcy w sytuacji, gdy brak karty informacyjnej produktu powinien skutkować żądaniem sprzedawcy do jej przedłożenia.

Wskazany w zarzucie przez stronę postępowania przepis stanowi, że w przypadku gdy, niezależnie od art. 3 ust. 1 rozporządzenia 2017/1369, sprzedawca nie posiada karty informacyjnej produktu, zwraca się o nią do dostawcy zgodnie z art. 3 ust. 2 lub, jeżeli tak postanowi, drukuje lub pobiera ją z bazy danych o produktach do celów ukazania w formie elektronicznej, jeżeli funkcje te są dostępne w odniesieniu do odpowiedniego produktu. Przepis ten dotyczy więc relacji między podmiotami gospodarczymi, a nie między podmiotem gospodarczym a organami państwa.

Przepis ten określa obowiązek sprzedawcy w stosunku do dostawcy, a niedopełnienie tego obowiązku przez sprzedawcę jest zależne od niedopełnienia obowiązku dostawcy, nie na odwrót. Nałożenie na sprzedawcę obowiązku zwrócenia się do dostawcy o kartę informacyjną produktu jest skutkiem pierwotnego niedopełnienia obowiązku dołączenia karty informacyjnej przez dostawcę. Niedopełnienie obowiązku dołączenia do produktu karty informacyjnej, nie jest zatem wynikiem nie dostarczenia karty na wniosek sprzedawcy

w trybie art. 5 ust. 3 rozporządzenia 2017/1369, lecz skutkiem uprzedniego niedopełnienia obowiązku przez dostawcę, który zgodnie z tym rozporządzeniem miał zapewnić, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu. Działanie lub zaniechanie działania sprzedawcy w tym zakresie, nie wpływa na fakt, iż karta informacyjna produktu do produktu nie została dołączona przez dostawcę.

Z przepisów prawa wspólnotowego wynika jednoznacznie, że każdy z podmiotów gospodarczych powinien odpowiadać za wypełnienie obowiązków związanych ze swoją rolą w łańcuchu dostaw i zapewniać, by na rynku udostępniane były wyłącznie produkty zgodne z rozporządzeniem i przyjętymi zgodnie z nim aktami delegowanymi (motyw 22 rozporządzenia 2017/1369). Skoro więc strona postępowania naruszyła swój prawny obowiązek, powinna ponieść konsekwencje tego naruszenia.

Ad. zarzut 6. Naruszenie art. 81a Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść niedających się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, w szczególności wyposażenia kotła w kartę informacyjną w momencie dostawy.

Jak podkreślono w doktrynie „Nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy na korzyść strony postępowania aktualizuje się dopiero wówczas, gdy organ prowadzący postępowanie stwierdzi, że w materiale dowodowym rozpatrywanej sprawy pozostają niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego. Powstanie wątpliwości co do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, o których mowa w komentowanym przepisie, musi być następstwem przeprowadzenia przez organ administracji publicznej postępowania wyjaśniającego w sposób czyniący zadość obowiązkowi wynikającemu z zasady prawdy obiektywnej, a zatem po podjęciu wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Warunkiem skorzystania z konstrukcji przyjętej w art. 81a KPA jest jednakże nie tylko uprzednie wyczerpanie wszelkich możliwości dowodowych w sprawie w celu ustalenia rzeczywistego stanu rzeczy, lecz także wszechstronne rozpatrzenie materiału dowodowego, stosownie do art. 77 § 1 KPA, w takim zakresie, w jakim organowi udało się go zgromadzić" (R. Kędziora Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Wyd. 5, Warszawa 2017). Z przepisu art. 81a Kodeksu

postępowania administracyjnego jasno wynika, iż rozstrzygane wątpliwości muszą pozostać po przeprowadzonych ustaleniach faktycznych, a więc po pierwsze muszą istnieć, a po drugie nie mogą dać się usunąć. Skoro na gruncie przedmiotowej sprawy organ I instancji takich wątpliwości nie stwierdził, nie zachodziła potrzeba do zastosowania powyższej zasady.

W toku postępowania administracyjnego organ I instancji pismem z 6 marca 2020 r. zwrócił się do strony postępowania o przekazanie dowodów potwierdzających dostarczenie kotła wraz z kartą informacyjną. W odpowiedzi, w piśmie z 16 marca 2020 r. strona postępowania oświadczyła, że proces montażu kotła jest podzielony na kilka etapów, wykonywanych przez trzech pracowników, a dokumenty są umieszczane na kotle lub wkładane do środka urządzenia przez tego pracownika, który montował konkretny egzemplarz kotła, a po zakończeniu etapu znakowania kocioł zostaje przygotowany do transportu. Strona postępowania przyznała, że nie ma możliwości wskazania, kto był odpowiedzialny za umieszczenie wszystkich wymaganych dokumentów w kotle będącym przedmiotem kontroli. W ocenie Prezesa UOKiK doświadczenie życiowe przemawia za tym, że bardziej prawdopodobne jest to, że karta informacyjna nie została włożona do kotła w trakcie montażu, niż to, że – jak twierdzi strona postępowania - została ona „wyciągnięta” przez konsumenta z egzemplarza znajdującego się u dostawcy.

Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że strona postępowania – świadoma swoich obowiązków - powinna podjąć takie działania i tak zorganizować pracę swoich pracowników, aby upewnić się, że ustawowy obowiązek dołączenia karty produktu do każdego kotła został wykonany. Dodatkowo, w interesie strony było dołączenie karty produktu w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko jej zaginięcia.

W opinii Prezesa UOKiK, także podniesiony przez stronę postępowania argument dotyczący czasu pozostawiania produktu u sprzedawcy nie znajduje uzasadnienia. Przede wszystkim, do obowiązków dostawcy należy zapewnienie, aby dostarczany produkt spełniał wymagania, a określone w przepisach prawa dołączane do niego dokumenty były dostępne dla konsumenta przez cały okres kiedy znajduje się u sprzedawcy. Ponadto, jak wynika z § 2 pkt 2 umowy magazynu zewnętrznego zawartej 6 listopada 2019 r., Usługodawca zobowiązany był przechowywać towar w oryginalnym opakowaniu oraz w sposób odpowiadający jego właściwościom i wskazówkom producenta. Przyjąć zatem należy, że karta produktu w przypadku jej dołączenia powinna znajdować się wraz z produktem, a jej brak wskazuje na niedopełnienie obowiązku dostawcy. Strona postępowania w odwołaniu podniosła co prawda, że kocioł nie był przechowywany zgodnie z umową, jednak na

zapytanie Prezesa UOKiK, na czym polegało to naruszenie, nie zajęła stanowiska. Faktu nieprawidłowego przechowywania kotła nie potwierdzają także akta kontroli. W ocenie Prezesa UOKiK nie ma więc wątpliwości co do naruszenia przez stronę postępowania obowiązku dostawcy, zatem nie znajduje uzasadnienia zastosowanie instytucji wprowadzonej art. 81a § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Ad. zarzut 7. Naruszenie art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez nałożenie kary administracyjnej pomimo małej wagi naruszenia i zaprzestania naruszenia przez stronę, gdyż brak karty informacyjnej tylko nieznacznie utrudniał konsumentowi uzyskanie informacji o sezonowej efektywności energetycznej ogrzewania pomieszczeń, a kocioł był przeznaczony do ogrzewania wody.

Jak już to zostało wcześniej wyjaśnione, w przypadku ustalenia, że przedsiębiorca naruszył jeden z ustawowych obowiązków, określonych w art. 17 ust. 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią, co do zasady organ jest zobligowany do nałożenia kary pieniężnej. Odstąpienie od kary pieniężnej jest możliwe jedynie w przypadku zaistnienia przesłanek do odstąpienia.

Z uwagi na brak uregulowania w ustawie o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią możliwości odstąpienia od nałożenia administracyjnych kar pieniężnych, w postępowaniach prowadzonych na podstawie tej ustawy stosuje się zasady odstąpienia od kar pieniężnych określone w art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepisy te mają bowiem zastosowanie, o ile w przepisach odrębnych nie uregulowano poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych.

Zgodnie z § 1 art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara

pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją organ I instancji nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z czym odstąpienie na tej podstawie nie było możliwe.

Organ I instancji ustalił także i stwierdził w zaskarżonej decyzji, że nie zaistniała podstawa do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej ze względu na uprzednie ukaranie strony postępowania za ten sam czyn.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, muszą zostać spełnione łącznie dwa warunki. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017). Naruszenie prawa nieistotne to naruszenie przepisów prawa, które nie wywołało negatywnych następstw dla wartości podlegających ochronie. Zaprzestanie przez stronę naruszenia prawa, to przywrócenie przez stronę postępowania stanu zgodnego z prawem (art. 189f KPA Adamiak 2017). Ocena w tym zakresie pozostawiona jest organowi administracji publicznej.

Analiza zaskarżonej decyzji wskazuje, że organ I instancji rozważył, czy w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania instytucji odstąpienia na podstawie art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego. Organ ten stwierdził w zaskarżonej decyzji, że strona postępowania co prawda zaprzestała naruszenia prawa i usunęła stwierdzone niezgodności, jednak naruszenia prawa nie można w tym przypadku uznać za znikomego. Prezes UOKiK przychylił się do oceny dokonanej przez organ I instancji, że strona postępowania naruszyła interes konsumentów w zakresie jednego z podstawowych praw, tj. prawa do informacji. W rozporządzeniu 2017/1369 bardzo wyraźnie podkreślono znaczenie etykiet zarówno dla konsumentów, jak i dla gospodarki Unii Europejskiej. Za prawidłowe i w pełni uzasadnione należy także uznać dokonane przez organ I instancji ustalenia dotyczące czasu trwania naruszenia i zasięgu naruszenia (kocioł był dostępny dla nieograniczonej liczby konsumentów przez okres ponad roku).

Rozpatrując sprawę w kontekście zarzutu związanego z naruszeniem przez organ art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego Prezes UOKiK nie podziela stanowiska strony postępowania zaprezentowanego w uzasadnieniu zarzutu, że znikomość naruszenia wynika z faktu, iż część informacji zawartych w karcie produktu jest zawarta również na etykiecie kotła. Przepisy rozporządzenia 2017/1369 oraz rozporządzenia delegowanego 2015/1187 przewidują niezależne od siebie obowiązki dostawcy związane z opatrzeniem, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu. Zatem okoliczność, że na etykiecie znajduje się część z informacji dostępnych również w karcie informacyjnej produktu, pozostaje bez jakiegokolwiek korelacji ze względu na fakt, iż zarówno co do karty jak i do etykiety na dostawcę nałożone zostały niezależne od siebie obowiązki. Co więcej, strona postępowania w swoich rozważaniach nie zapomina, że etykieta energetyczna nie została naklejona na froncie kotła, a wewnątrz kotła i jest niewidoczna, a tym samym konsumenci mieli utrudniony dostęp do tego dokumentu. Nie ma również wpływu na ocenę naruszenia przepisów art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w kontekście naruszenia obowiązku dołączenia do produktu karty produktu możliwość sprawdzenia tych informacji online jak również nazwa produktu sugerująca, iż jest to kocioł do ogrzewania wody. Przepisy ustawy o etykietowaniu produktów związanych z energią, jak i rozporządzenia 2017/1369 i rozporządzenia delegowanego 2015/1187 mają bowiem zastosowanie do wszystkich kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewaczy dodatkowych, regulatorów temperatury i urządzeń słonecznych za wyjątkiem kotłów, o których mowa w art. 1 ust. 2 rozporządzenia delegowanego 2015/1187. Kontrolowany kocioł nie należy jednak do ww. wyjątków.

Niezależnie od tego trzeba zauważyć, że etykieta nie zawiera takich informacji, jak współczynnik efektywności energetycznej, sezonowa efektywność energetyczna ogrzewania pomieszczeń czy też wskazania szczególnych środków ostrożności podczas montażu, instalacji lub konserwacji urządzenia, które zawiera karta informacyjna produktu. Brak karty produktu pozbawia więc konsumenta dostępu do tych informacji.

Ze względu na powyższe, Prezes UOKiK podziela stanowisko organu I instancji i uznaje, że w niniejszej sprawie nie można mówić o znikomości naruszenia prawa.

Reasumując, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Określając wysokość administracyjnej kary pieniężnej, organ I instancji powinien – zgodnie z art. 17 ust. 5 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią - uwzględnić w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Prezes UOKiK działając jako organ II instancji zweryfikował również prawidłowość zaskarżonej decyzji pod tym kątem.

W ocenie Prezesa UOKiK, Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej prawidłowo uznał, że brak karty informacyjnej stanowi poważne naruszenie obowiązków i pozbawia konsumentów istotnych informacji, takich jak współczynnik efektywności energetycznej, sezonowa efektywność energetyczna ogrzewania pomieszczeń oraz o szczególnych środkach ostrożności, jakie stosuje się podczas montażu, instalacji lub konserwacji kotła. Informacje te niewątpliwie mają wpływ na dokonanie przez kupującego wyboru kotła. Prezes UOKiK w pełni podziela także rozważania organu I instancji dotyczące roli, jaką pełnią karta produktu przy dokonywaniu wyboru produktu i jej wpływu na dokonywanie świadomych wyborów, przyczyniających się do oszczędności po stronie konsumentów i mających jednocześnie pozytywny wpływ na gospodarkę Unii Europejskiej. Podkreślić także należy, że kocioł bez wymaganych prawem informacji był dostępny przez długi okres czasu dla nieograniczonej liczby konsumentów.

Należy także podkreślić profesjonalny charakter prowadzonej przez stronę postępowania działalności gospodarczej i wynikający z tego obowiązek znajomości przepisów prawa, jak również to, że naruszony przez nią obowiązek obowiązywał od 2017 r. .

Prezes UOKiK uznaje także, że za nałożeniem na stronę postępowania kary pieniężnej w najniższej przewidzianej przez przepisy prawa wysokości, tj. jednokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przemawiają okoliczności łagodzące, przede wszystkim, zaprzestanie naruszenia prawa przez stronę postępowania i wyeliminowanie nieprawidłowości.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo

2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo

3) umarza postępowanie odwoławcze.

Zgodnie z art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy może także uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji. W opinii Prezesa UOKiK zaskarżona decyzja Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w niej rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia jego celowości i słuszności. W opinii Prezesa UOKiK, w świetle wskazanych wyżej przepisów, organ I instancji był uprawniony do poddania kontroli kotłów, a dokonane w jej trakcie ustalenia nie budzą wątpliwości. Strona postępowania naruszyła swój ustawy poprzez niedostarczenie karty produktu, a więc organ I instancji był uprawniony do nałożenia na nią administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią. W związku z tym, iż organ I instancji po rozpatrzeniu ustawowych przesłanek do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu nie dopatrył się podstaw do zastosowania tej instytucji, nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej było obligatoryjne.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Decyzja jest ostateczna w trybie przepisów postępowania administracyjnego.

Na podstawie art. 17 ust. 6 i 7 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią, Krzysztof Tekla prowadzący działalność gospodarczą pod firmą PPH TEKLA Krzysztof Tekla w Strumieniu zobowiązany jest uiścić kwotę 4 918,17 zł, w terminie

30 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, na numer rachunku Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, wskazany w zaskarżonej decyzji.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na

decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sadowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Zastępca dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka
/podpisano elektronicznie/